

Ábrahám Erika

SZEGÉNY KISGYERMEK ÁLOMÓRZÉSE

bújj ide drága átölellek szépen
arra a sovány percre míg elalszol
ha kéred lennék az őrzőangyalod
nyújtózz pihenj belém ezen
a semmi délutánon itt idegenben
ne törődj gyere fordulj öleembe
most hogy nem üldöz a vágy
legalább nyugton átsimogatlak
gyengítsd bátran az izmaidat
ide nem jönnek utánad a trollok
engedd a készenlét feszülését
át nekem én tartom a hátam
ide most csak a fény sóhajt be
az olcsó függöny alatt meg a
hűtő gombszeme sandít zölden
megrándulsz én az ágyvég
meg térded közé tartom
a combom meg ne üsd magad
nézlek vigyázom az álmod s az
omló bizalomban látod most
minden lehet nézem ismeretlenül
lágylengedett arcod mögötte
távolodsz már történetedben
nem értek semmit abból ami
benned zajlik s biztosan érzem
minden lehetsz mert én vigyázlak
híres leszel majd jóképű gazdag
óriás fütykössel mászkálsz
mi nem jár egy gyermek fejében
nyugtalanúságom eloltom biztos
mosolyra ébredj s mikor elmész
sem sírok majd hogy boldoggá tettél

ELVÁLIK

a találkozásból az a pillanat
mikor a szem elvillan de a test
még éppen felém a szemnek
az az állása mikor a bezárt szög
már mérhető s a tekintet
húzása fogva tart az az elnyílás
mikor a szándékok már elvezetnek
de a jelenvalóság tehetetlensége
még lassítja a pillanatot elfordul
szemzughból látni ahogyan
a félig már emlék peremén átbillenni
átlökni az elmét készakarva
és értelmezni azt az ahogyant
a mosoly elhervad már a periférián
vagy tart önkéntelen visszarebben
vagy máshol jár már a nézés dac
vagy keménység maszkja mázul vissza
ahogyan belőled elválik a másik
az elfordulásban benne vagy

hogyan lothatnám meg ezt az arcod

Rejtőző 1. (90x120 cm, olaj, vászon, 2011)